

Твоєї мислі заврди надруж зовва
лими гражданами, ти, мій відданий,
зовва мій обвіте! мого, фомі
надоці, мов спосад про якусь
моду, мизулу мрію. І нечю фом
не враває фенер мого серця, я
сії надоці, фомо, мого, але
невідмінно, невідборонно марадурю
вони мого про те, що мого серце
внуче і кому я вірив не мого
не мого. мій друже, мого мій
друже, створений для мене, як
моя, щоб я могла сама, фенер,
коли я знаю мене кривд? О, я
знаю мене кривд, кобне якого
розо, крокідного краєва і фугого
маса, що пачило мене і мучило
і заставляло замалювати руки і
дирств, дирств од землі в дивному
бафранні гнучу, знатну з свого

Мерзотного світа, де час і горе
Там до безсмертності спливає... А потім
і час і горе обірвалася Там
рантам, як дуроче ридання, і
я побачила Тебе. Я бачила Тебе
і раєше, але все Там прозора, а
Тепер я пішла до Тебе всею душою,
як спалахнула димна іде в обійми
Того, хто її шукає. Се нікого, що
Ти не обіймав мене ніколи, се
нікого, що між нами не було і
спочаду про поцілунок, о, я піду
до Тебе з найціннішими обіймів,
від найсолодших поцілунків! Нікого
з Тобою я все сама, тільки з Тобою
я не на курки. Тільки Ти вмієш
радувати мене від самої себе.
Все що мене змило, все що мене
мурило, я знаю, Ти здіймеш свою

Там
Трем
Там
про
од,
Там
кни
Там
зв
де я
руч
стру
сими
а
я од
мен
ра
Визб
Т
крис

Томасо, Френчато ружо, — вома
Френчато, аа Фрума, — все, що
Томасо мени думу, фа професем
промісем Фводе Бурсурум ора,
од, у Фрума до Фруфа млада
Томас ора не дубал! се ора з
умноі Країни...

Мій друже, мій друже, како
Фвоі мисли Фаа памуфт, аа
звободи Градуду?

Мій друже, мій друже, како
де я не могу, коли Фаа, обиди
рука Фводе, рука Фводе, що мов
Фрума Френчато, своима кара-
цими свизоми?

Мій друже, мій друже, кевесе
а одиноа зуму? О, возоми
мене з собою і нестай над
своими врануфт дієі Градуду!
Возоми мене з собою.

Ти, мове, мали яку уму
криво, де мене некае? О, дорожи?

ми! Я створюю собі свій, новий
світ нової ерії. Я чекаю тебе
почала нову ерію шрифту, а для
тебе ввечірня і воскресення. Візьми
мене з собою. Я там докося
шрифту! Цілого новий мандоуці
і то я ще хочу шрифту. Візьми,
візьми мене з собою, ми
подімо туди, посеред цілого
міста ерії і глибокості обох
пошану, в далекі. А на тій
місці, де ми були в шрифті,
кекай фразиди воднуго, вод-
нуго і пашнуго, як свої
любі мисли, ми друже ми

Крізь Земляву з простор
я простягаю руку до тебе:
візьми, візьми мене з собою,
я буде ми рагуно, о, рагуно
мене, любий!

У кекай воднуго ділі і рожеві;
первоі і двакісні фразиди.

У XI 1900